

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ ΕΙΣ ΧΟΙΡΟΝ

Αγγλικόν Διήγημα

[Τέλος]

Μετὰ παλλούσης καρδίας ἔκυψεν ὁ μοναχὸς πρὸς τὰ κάτω καὶ δραττόμενος τῆς ἀκρας τοῦ ἱματίου τοῦ σκευοφύλακος κατῴρθησεν ἐπὶ τέλους ν' ἀνελευσθῇ αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕδατος. Πᾶσαι ὁμῶς αἱ προσπαθεῖσαι αὐτοῦ ἵνα τὸν ἀναστήσῃ ἀπέβησαν ἀνίσχυραι.

Ὁ μοναχὸς, καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ καλόγηρος εἶχεν ἀποθάνει προῶρως διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἐγθροπαθία ἦτο γνωστὴ ἐν τῇ μονῇ, ἐφωβήθη μὴ, ὁπόταν γνωσθῇ τὸ συμβάν, κατηγορηθῇ ὡς ἐκ προμελέτης φονεύσας αὐτόν. Ὅθεν ἐσκέπτετο ἵνα ἐξεύρῃ μέσον τι ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦ νεκροῦ σώματος καὶ ὁλίαν φιλήδονος τοῦ σκευοφύλακος χαράκτῃρ ἀμέσως τῷ ὑπέδειξεν ἓν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μετακρίσῃ τὸ σῶμα του εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μᾶλλον περιωνύμου διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς γυναικὸς τῆς Ρουὲν καὶ νὰ τὸ ἀφίσῃ ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τῆς θύρας τῆς, ὥστε πᾶσα περὶ τοῦ φόνου αὐτοῦ ὑποψία νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων ζηλοτύπου τινὸς συζύγου. Ἡ καλλονὴ τῆς συζύγου τοῦ Μαρτίνου Φράγκ εἶχε διεισδύσει καὶ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν αὐτοῦ τοίχων καὶ ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐν ἀπάσῃ τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου μοναχὸς μὴ ὑποβληθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς κινὸν ὡς ἀναπολήσας αὐτὴν διὰ τῆς φαντασίας του. Ὅθεν θεὸς ἐπὶ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ ὤμων τὸ νεκρὸν τοῦ Πάτερ-Γουίδου σῶμα, ἐπανεφέρεν αὐτὸ ὀπίσω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ καὶ στήσας αὐτὸ ὄρθιον παρὰ τὴν θύραν ὁ μοναχὸς, ἔκρουσεν αὐτὴν δυνατὰ καὶ πολλάκις καὶ εἴτα φεύγων διὰ τινος πλαγίας ἀτραποῦ ἐπανεκάμψεν εἰς τὸ Μοναστήριον.

Ἐχόντες τὴν συνείδησιν αὐτὸν τεταραχμένον ὁ Μαρτίνος Φράγκ καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἠδύναντο νὰ κλείσωσιν ὅμμα, ἀλλ' ἔμενον ἄγρυπνοι καὶ καταλυπημένοι διὰ τὰ θλιβερὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης συμβάντα. Ἡ κροῦσις τῆς θύρας ἤχησεν εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν ὡς ἐπικήδειος ἦχος κώδωνος· ἀλλ' ἐξηκολούθη αὕτη ἐκ διαλειμμάτων ἔτι ράπ-ράπ-ράπ! μὲ ὑπόκωφον ταπεινὸν κρότον, ὡς εἰ βαρὺ τι σῶμα ἐσάλευε τὸ φάτνωμα τῆς θύρας· καθότι ἄνεμος σφοδρὸς εἶχεν ἐγερθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ πᾶσα βιαία πνοὴ αὐτοῦ, διασαρώνουσα τὴν δίοδον, ἔθετεν εἰς κίνησιν ἐπὶ τῆς θύρας τοὺς βραχίονας τοῦ ἀψύχου σκευοφύλακος. Ἐπὶ τέλους ἀρκούντως ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἐνεδύθη καὶ κατέβη, ἐνῶ ἡ σύζυγός αὐτοῦ τὸν ἠκολούθει κρατοῦσα λύχνον ἐν τῇ χειρὶ, ἀλλὰ μόλις ἀφῆρσε τὸν μοχλὸν καὶ τὸ ὀγκῶδες σῶμα τοῦ μοναχοῦ δύσκαμπτον καὶ βαρὺ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! ἀνεφώνησεν ὁ Μαργαρίτα σταυροκοπούμενη. Νά! πάλιν ὁ μοναχός!

— Ναί, καὶ ὅλος στάζων ἀπὸ νερόν, ὡς ἂν νὰ τὸν ἔβγαλιν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ποταμόν.

— ὦ! ἐπροδόθημεν! ἐπροδόθημεν! ἀνεφώνησεν ὁ Μαργαρίτα ἐναγωνίως.

— Τότε ὁ ἴδιος ὁ διαβόλος θὰ μᾶς ἐπρόδωκε, ὑπέλαθεν ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἀπαλλαττόμενος τοῦ ἐναγκαλισμοῦ τοῦ σκευοφύλακος· διότι ἐγὼ ψυχὴν ζῶσαν δὲν ἀπῆντησα· ἡ πόλις ὁλόκληρος ἦτο σιγηλὴ ὡς τάφος.

— Ὁ Ἅγιος Μαρτίνος νὰ μᾶς βοηθήσῃ! ἐξηκολούθησεν ἡ ἔντρομος σύζυγός του. Ἰδοὺ, λάβε τὸ περίαπτον τοῦτο διὰ νὰ σὲ διαφυλάττῃ ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα καὶ μὴ χάνεις κειρὸν. Πρέπει νὰ ρίψῃς τὸ σῶμα τοῦτο εἰς τὸν ποταμόν, ἢ ἄλλως ἐχάθημεν! Παναγία Παρθένε! πόσον φέγγει λαμπρὰ ἡ σελήνη!

Ταῦτα λέγουσα ἔριψε περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐν περίαπτον ἐν σχήματι σταυροῦ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἀκρου καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἐκ τοῦ ἐτέρου. Λαβὼν δὲ πάλιν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν νεκρὸν τοῦ καλόγηρου ὁ Μαρτίνος Φράγκ μετὰ προαισθημάτων φόβου ἀπῆλθεν, ἵνα ἐκτελέσῃ τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἔργον. Προφυλαττόμενος δὲ ὅσον ἠδύνατο ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν οἰκιῶν, σχεδὸν εἶχε φθάσει εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ ποταμοῦ, ὅτε αἴφνης ἐνόμισεν ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ ἤκουσε βήματα. Ἔστη, ἵνα ἀκροασθῇ· δὲν ἐλάνθανετο. Ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου μέρους τῆς ὁδοῦ ἤκούετο ὁ κρότος αὐτῶν· τράμπ, τράμπ, καὶ ἔκαστον βῆμα καθίστατο ὁλονὲν ἰσχυρότερον καὶ πλησιέστερον. Ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἀπεπειρᾶτο ἵνα ταχύνῃ τὸ βῆμα, ἀλλ' εἰς μάτην· τὰ γόνατα αὐτοῦ συνεκρούοντο καὶ παρὰ τινὰ τοίχον ἐκλονίσθη. Ἐχαλαρώθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ ἄφρισε τὸ σῶμα, ὑπερδιολισθῆσαν ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἔστη, ὡς φάσμα ὠχρὸν καὶ ὄρθιον ἐνώπιον αὐτοῦ, καθότι τυχαίως ἐπεστηρίχθη ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ φέροντος αὐτό. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνθρωπὸς τις ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ κλονούμενος ὑπὸ τὸ βάρος ὑπερμεγέθους σάκκου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω δὲν παρετήρησε τὸν Μαρτίνον Φράγκ, μέχρις οὗ ἤλθε πλησίον αὐτοῦ, ὅτε ἀναβλέψας εἶδε δύο σώματα ἰστάμενα ἀκίνητα ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ τοίχου· νομίσας δὲ ὅτι τὸν παρεμύνηνον, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ, ἔριψε τὸν σάκκον ἀπὸ τῶν ὤμων του καὶ ἔφυγεν ἐν πάσῃ ταχύτητι· ὁ σάκκος βαρέως πεσὼν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἔρθασε κατ' εὐθεῖαν μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ. Κατὰ δὲ τὴν πτώσιν του, κοπέντος τοῦ θώμιγγος τοῦ στομίου τοῦ σάκκου, ἐξῆλθεν ἡ αἰμοσταγὴς κεφαλὴ — οὐχὶ μοναχοῦ τεθνεῶτος, ὡς κατ' ἀρχὰς ἐφάνη εἰς τὴν ὑπερῆξημένην τοῦ Μαρτίνου Φράγκ φαντασίαν —, ἀλλὰ κεφαλὴ χοίρου! Ὅποτε δὲ ὁ τρόμος καὶ ἡ ἐκπληξίς, ἡ ὑπὸ τοῦ παραδόξου τούτου

θεάματος παραχθεῖσα, περιεστᾶλη ὀλίγον, εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μαρτίνου Φράγκ ἐπῆλθεν ἰδέα τις ὁμοιάζουσα πρὸς ὅ,τι σχεδὸν ἠθέλην ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν παντὸς ἄλλου ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν. Ἐκβαλὼν τὸν χοῖρον ἐκ τοῦ σάκκου καὶ θεὸς ἀντ' αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῦ μοναχοῦ ἔδεσεν αὐτὸν ἀσφαλῶς διὰ τῶν τεμαχίων τοῦ θραυσθέντος θώμιγγος καὶ κατεσπυσμένως ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν του φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν χοῖρον.

Μόλις ἐγένετο ἄφαντος καὶ ὁ βαστάζων τὸν σάκκον ἐπανεκάμψε συνωδευμένος καὶ ὑπὸ δύο ἄλλων. Πολὺ δ' ἐξεπλάγησαν εὐρόντες τὸν σάκκον κείμενον εἰσέτι κατὰ γῆς, χωρὶς οὐδεὶς νὰ εἶνε πλησίον αὐτοῦ καὶ ἤρξαντο ἐμπαιζόντες τὸν πρῶτον φέροντα αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, λέγοντες αὐτῷ, ὅτι εἶχε φοβηθῇ τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἰδίαν αὐτοῦ σκιάν. Εἴτα λαβόντος ἐπ' ὤμων ἐνὸς ἐξ αὐτῶν τὸν σάκκον, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ὑποψίας περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ περιεχομένου καὶ οἱ τρεῖς ἐγένοντο ἄφαντοι.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ πόλις Ρουὲν ἐμαστιζέτο ὑπὸ τριῶν νυκτοκλεπτῶν, οἵτινες, ὡς ἡ πανώλης, περιεπάτουν ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ ἔφερον πάντοτε τὴν λείαν τῶν νυκτερινῶν αὐτῶν ἐκδρομῶν εἰς τὸ Tête-de-Boeuf¹, μικρὸν τινὲς ξενοδοχεῖον ἢ καπηλεῖον ἐν τινὶ τῶν σκοτεινότερων καὶ στενωτέρων στενωπῶν τῆς πόλεως. Ὁ ξενοδόχος τοῦ Tête-de-Boeuf ἐγίνωσκε τὰ σχεδία των καὶ ἐλάμβανεν ἴσπην μερίδα ἐκ τῶν κερδῶν τῶν νυκτερινῶν ἐκδρομῶν των. Παρεῖχε δὲ αὐτοῖς χεῖρα βοηθόν, πιστόνων αὐτοὺς μὲ μακρὰς προθεσμίας καὶ λαφυραγωγῶν τὰ θυλάκια τυχαίου τινὸς ὁδοιπόρου, ὅστις εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν φιλιζέ-νον στέγην του.

Τὴν νύκτα τοῦ ὁλεθρίου εἰς τὸν Πάτερ-Γουίδον συμβάντος, ἡ μικρὰ αὕτη λαποδυτικὴ συμμορία περιεφέρετο ἐν τῇ πόλει μέχρι προκεχωρηκυίας νυκτὸς χωρὶς νὰ εὕρῃ τι πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων τῆς. Ἐπὶ τέλους ἔτυχε νὰ παρατηρήσῃσι χοῖρον τινὰ κρεμάμενον ὑπὸ παράπηγμα εὐρισκόμενον ἐν τῇ αὐλῇ κρεοπώλου τινός, ἔτοιμον πρὸς πώλησιν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς ἐπιούσης, καὶ ἐπειδὴ οὐδόλως ἦσαν δύσκολοι ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς λείας των, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μᾶλλον ἐπιρρεπεῖς, ν' ἀρπάξωσι, πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖράς των, ὁ χοῖρος αὐθωρεὶ ἐγένετο ἀνάρπαστος καὶ ριφθεὶς ἐντὸς μεγάλου σάκκου ἐστέλλετο ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνὸς τῶν συνεταίρων εἰς τὸ καπηλεῖον Tête-de-Boeuf, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο ἐξηκολούθουν τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἐκδρομὴν. Οὗτος δὲ ἦτο ἐκείνος, ὅστις τοσοῦτον ἐτρόμαξεν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Μαρτίνου Φράγκ καὶ τοῦ τεθνεῶτος μοναχοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συνάντησις αὕτη διέκοψε πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν τῆς συμμορίας, ὡς προσεγγιζούσης τῆς ἑω, πάντες διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐν τῇ Tête-

1. Βωδοκέφαλον.

de-Boeuf ζοφεράν αὐτῶν τρώγλην. Ἀ-
νυπομόνως ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν των ὁ
ξενοδόχος καὶ ἐρωτήσας ὁποῖαν λείαν ἔ-
φερον μετ' αὐτῶν, ἤρξατο ἀνευ ἀναβολῆς
νὰ ἐκβάλλῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ σάκκου. Τὸ πρῶ-
τον δὲ παρουσιασθὲν ἀντικείμενον ἐνῶ ἔτι
ἔλυε τὸν θάμιγγα ἦτο ἡ κουκκούλα τοῦ
μοναχοῦ.

— Ὡ! ποῦ νὰ πάρουν χιλιάδες δια-
βόλοι! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος ἐνῶ ἤνοιγε
τὸ στόμιον τοῦ σάκκου, τί εἶνε τοῦτο;
Ὁ χοῖρός σας φορεῖ κουκκούλαν!

— Ἐβαρέθηκε τὸν κόσμον ὁ κακομοί-
ρης καὶ ἔγινε καλόγηρος! εἶπεν ἐκεῖνος,
ὅστις ἐκράτει τὸ φῶς, ἐκπλαγεῖς ὅπω-
σοῦν, διότι ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν κεκα-
λυμμένην διὰ χονδροειδοῦς φαιοῦ ἐριού-
χου.

— Τὸν ἐβαρέθηκε βέβαια, ἀνεφώνησεν
ὁ ἕτερος ὀπισθοδρομῶν ἔντρομος, ἅμα ἡ
κεκαρμένη κορυφή καὶ τὸ ὠχρὸν τοῦ κα-
λογήρου πρόσωπον ἐνεφανίσθησαν.

— Ἀγίε Βενέδικτε, βοήθησέ μας!
εἶνε καλόγερος μὲ τὰ σωστά του ἀποθα-
μένος!

— Ἀποθαμένος καλόγηρος νὰ μῆ
μέσα ἔς αὐτὸ τὸ σακκί; Ὁχι, ὄχι! Εἶνε
καμμιὰ διαβόλου συνέργεια! Ἐγὼ ἄκουσα
νὰ λέν, ὅτι ὁ Σατανᾶς πέρνει ὁποιο σῆμα
θέλει! Καὶ ἔτσι νὰ εἶνε ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος καὶ πι-
τίδιος, ὅστις ἐπῆρε τὴ μορφὴ καλογήρου,
γεῖ νὰ κάμῃ νὰ μᾶς κρεμάσουνε ὅλους.

— Παρὰ νὰ μᾶς σκοτώσῃ ἐμᾶς ὁ διά-
βολος, τότε καλλίτερα εἶνε νὰ σκοτώ-
σωμε ἐμεῖς τὸν διάβολο! ὑπέλαβεν ὁ ξε-
νοδόχος σταυροκοπούμενος· καὶ ὅσο πιὸ
γλήγορο τὸ κάμουμε, τόσο τὸ καλλίτερο!
Διότι τώρα-τώρα θὰ ξημερώσῃ καὶ θὰ
περνοδιαβαίῃ ὁ κόσμος ἔς τοὺς δρόμους!

— Ἔτσι λέω κ' ἐγώ, προσέθηκεν ὁ πι-
στεύων εἰς τὰς μαγείας· καὶ ἡ γνώμη
μου εἶνε νὰ τὸν πᾶμε ἔς τὴν αὐλὴν τοῦ
χασάπη καὶ νὰ τὸν κρεμάσωμε ἐκεῖ ψιλὰ
ἐπάνω, ὅπου ἤρκαμε κρεμασμένο τὸ χοῖρο.

Ἡ πρότασις αὕτη τοσοῦτον ἤρεσε καὶ
εἰς τοὺς ἄλλους, ὥστε τὴν ἐξετέλεσαν
ἀνευ ἀναβολῆς. Μετεκόμισαν λοιπὸν τὸν
καλόγηρον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κρεοπώλου
καὶ περᾶσαντες περὶ τὸν λαμὸν αὐτοῦ
χονδρὸν σχοινίον ἀνήρτησαν αὐτὸν εἰς
δοκὸν τινα τοῦ παραπήγματος καὶ τὸν
ἄφισαν ἐκεῖ.

Ὅτε τέλος παρήλθεν ἡ νύξ καὶ τὸ
φῶς τῆς ἡμέρας ἤρξατο εἰσδύον εἰς τὰ
πρὸς ἀνατολὰς κείμενα παράθυρα τῆς πό-
λεως, ἐξηγήθη ὁ κρεοπώλης καὶ ἡτοιμά-
ζετο διὰ τὴν ἀγοράν. Ὑπελόγιζε δὲ ἐν
τῷ νῷ αὐτοῦ τί κέρδος ἤθελεν ἀποφέρει
εἰς τὸ κρεοπωλεῖόν του ὁ χοῖρος. Ὅτε
ἀναβλέψας, παρῶν! ἀντὶ τοῦ χοίρου
αὐτοῦ ἀνεγνώρισε τὸν νεκρὸν τοῦ Πάτερ-
Γουίδου.

— Μὰ τὸν Ἅγιον Διονύσιον! εἶπεν
ὁ κρεοπώλης, ἐγὼ πάντοτε ἐφοβούμην,
ὅτι αὐτὸς ὁ καλόγηρος δὲν θ' ἀπέθαινε
ἡσυχα εἰς τὸ κελλὶ του, ἀλλὰ καὶ ποτὲ
δὲν ἐρριπνάζομαι, ὅτι θὰ τὸν εὕρισκα
κρεμασμένον ἀποκάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ

σπιτιοῦ μου. Τοῦτο δὲν μοι ἔρχεται καλὰ.
Θὰ ποῦν, ὅτι ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα καὶ
γι' αὐτόν θὰ χάσω τὴ ζωὴ μου. Πρέ-
πει νὰ εὕρω κανένα τρόπο νὰ ξεμπερδέψω
ἀπ' αὐτόν.

Οὕτω λέγων προσεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην
του καὶ δεικνύων αὐτῷ τί συνέβη, τὸν
ἠρώτησε πῶς εἰμποροῦσε νὰ οἰκονομήσῃ
τὸ σῶμα, ὥστε νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς
φονεὺς. Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις εἶχεν ἐτοιμό-
τητα πνεύματος, ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγ-
μὴν καὶ εἶτα ἀπήντησε:

— Τοῦτο τῷ ὄντι εἶνε δύσκολο πρᾶγ-
μα· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κακὸ ἔς τὸν κό-
σμον, ὅπου νὰ μὴ ἔχῃ καὶ τὸ γιαντικό
του. Νὰ βάλωμε τὸν καλόγερον καββάλα
ἐπάνω ἔς τ' ἄλλο.

— Τί! ἕνα ἀποθαμένον καββάλα ἔς τ' ἄ-
λλο! ἀδύνατον, διέκοψεν ὁ κρεοπώλης.
Ποιὸς ποτέ του ἤκουσε ἀποθαμένο καὶ
πάνω ἔς τ' ἄλλο καββάλα;

— Ἀκουσέ με καλὰ ὡς τὸ τέλος κ' ἔ-
πειτα κρίνε! Ἐμεῖς πρέπει νὰ βάλωμεν
ὅπως κι' ὅπως τὸ σῶμα ἀπάνω ἔς τ' ἄ-
λλο, καὶ νὰ τὸ δέσωμε σφικτὰ σφικτὰ
μὲ σχοινὶ καὶ ἔπειτα ν' ἀφίσουμε τ' ἄλλο
ἐλεύθερον εἰς τὴν στράτα καὶ νὰ τρέχουμε
κατόπιν φωνάζοντας: «Ὁ καλόγερος ἔκλεψε
τ' ἄλλο! ὁ καλόγερος ἔκλεψε τ' ἄλλο!»
Καὶ ἔτσι δὲ ὅλοι ὅσοι θὰ τὸν ἀπαντοῦνε
θὰ τὸν κτυπᾶνε μὲ τὰ ραβδία τους ἐκεῖ
ποῦ θὰ περνᾷ ἀπὸ κοντὰ τους κι' ὕστε-
ρις θὰ νομίσουν ὅτι τὰ κακάρωσε μ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπο.

Εἰ καὶ τοῦτο τὸ σχέδιον ἐφαίνετο μᾶλ-
λον σχέδιον μωρὸν ἢ φρόνιμον, ἐπειδὴ ὁ-
μως οὐδὲν ἄλλο καλλίτερον ἐπῆρχετο εἰς
τὸν νοῦν των κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην
καὶ καιρὸς πρὸς σκέψιν δὲν ὑπῆρχεν, ὅσον
μωρὸν καὶ ἂν ἦτο, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἐκ-
τελέσωσιν. Ὅθεν ἐξαγαγόντες τὸν ἵππον
τοῦ κρεοπώλου προσέδεσαν ἐπὶ τῆς ρά-
χεως αὐτοῦ τὸν καλόγηρον καὶ μετὰ πολ-
λῆς δυσκολίας προσήλωσαν αὐτὸν ἐπ' αὐ-
τῆς ὀρθῶν.

Τότε ὁ κρεοπώλης ἔδωκεν ἕν κτύπημα
ἐπὶ τῶν γλουτῶν τοῦ ἵππου μὲ τὴν ράβδον
του, τοῦθ' ὅπερ τοσοῦτον ἐξηρέθισεν αὐ-
τόν, ὥστε ἤρξατο καλπαζὼν γοργῶς πρὸς
τὴν ὁδόν, ὁ δὲ κρεοπώλης καὶ ὁ ὑπηρέτης
αὐτοῦ κατεδίωκον αὐτὸν κρίζοντες:

— Πιάστε τὸν κλέφτη! Πιάστε τὸν
κλέφτη! Ὁ καλόγερος μοῦ ἔκλεψε τ' ἄλλο-
γὸ μου.

Εἶχεν ἤδη ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος καὶ αἱ
ἀγνικαὶ ἦσαν πλήρεις λαοῦ, ὡς χωρικοὶ γέ-
ροντες τὰ προϊόντα αὐτῶν εἰς τὴν ἀγοράν
καὶ πολῖται πορευόμενοι εἰς τὰ καθημε-
ρινὰ αὐτῶν ἔργα. Οὗτοι ἰδόντες τὸν κα-
λόγηρον τρέχοντα ἐν πάσῃ σπουδῇ ἐν τῇ
ὁδῷ, συνήνωσαν τὰς κραυγὰς των «Πιά-
στε τὸν κλέφτη! σταματήσετε ἐκεῖνο τ'
ἄλλο!» Καὶ πολλοὶ ἀποπειραθέντες νὰ
δράξωσι τὸν χαλινόν, ἐνῶ ὁ καλόγη-
ρος διέβαινε πλησίον αὐτῶν ἐν πάσῃ τα-
χύτητι, ἐρρίπτοντο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου
καὶ κατεπατοῦντο ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ
ἵππου, ἐνῶ ἄλλοι ἐσύροντο καὶ κατεδίω-
κον αὐτόν· πλὴν ταῦτα πάντα συνέτεινον

μόνον ἵνα ἐπισπεύσωσι τὸν καλπαζόν-
τοῦ κατατρομάξαντος ἵππου διατρέχον-
τος ὀρμητικώτατα τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλ-
λην ὁδὸν τῆς πόλεως μὲ ταχύτητα ἀνε-
μου καὶ μετὰ δύο ἢ τριῶν πολιτῶν ἐ-
ρίππων καταθορυβούντων καὶ κραυγάζον-
των πάσῃ δυνάμει κατόπιν αὐτοῦ. Τέλος
ἔφθασαν εἰς τὴν ἀγοράν· κατάπληκτον
διεσκορπίσθη τὸ πλῆθος δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερά· ὁ ἵππος καὶ ὁ ἀναβάτης αὐτοῦ
προῦβαινον τρέχοντες καὶ ἀνατρέποντες
ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ δρόμου των ἀνδρας, γυ-
ναῖκας, ἐργαστήρια καὶ σωρείας ἐμπορευ-
μάτων καὶ ἀποσαρώνοντες τὰ πάντα, ὡς
ἀνεμοστρόβιλος. Τράμπ!-Τράμπ!-Τράμπ!
ἐξηκολούθουν τὰ πέταλα αὐτοῦ κροτοῦντα
καὶ ἄφισαν ὀπίσω πάντας τοὺς διώκοντας
αὐτοὺς. Ἐφθασαν εἰς τὴν παρὰ τὸν πο-
ταμὸν προκυμαίαν, διεπέρασαν τὸ εὐρὺ
λιθόστρωτον δι' ἐνὸς μόνου πηδήματος
— ἐν ἔτι μανιωδὲς πῆδημα — καὶ ἐπάφλασε
ἀναπηδήσαν τὸ ὕδωρ! Καὶ ἵππος καὶ ἀ-
ναβάτης κατεποντίσθησαν ἐν τῷ ὀρμη-
τικῷ τοῦ ποταμοῦ ρεύματι — ἐγένοντο
ἀνάρπαστοι ὑπὸ τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων αὐ-
τοῦ — καὶ δὲν ἀνεφάνησαν πλέον!

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ ἔτους ὑπὸ

ΓΡ. Α. ΞΕΝΟΠΟΛΑΟΥ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν
δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΔΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOY

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν
καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.
Ἀπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾷ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέ-
ψωσιν αὐτὰς τῇ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν
τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι
ταῦτα, ἂς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῇ κ. Τσακασι-
άνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημά-
των».